

De Haan.

De kippen en de haan,
Die zijn al vroeg naar bed gegaan,
En zitten in het hok
Eéndrachtig op één stok.
Zij slapen lekker zacht
Den heelen langen nacht,
Maar gloort de dageraad,
Zie, hoe de haan het hok verlaat
En kraait zijn blijdschap uit,
Met frisch en forsch geluid.
Hij blijft niet lang alleen:
De hennen volgen één voor één.
Hij groet ze naar zijn aard,
En pronkt wat met zijn staart.
Zij roepen: tuk, tuk, tuk en hij,
Hij kraait weer luid en blij.
Den nek gestrekt, den kop vooruit,
Zoo roept hij weer met forsch geluid
Zijn kukeleku, en — kukeleku
Zoo roepen andere hanen nu,

Van verre en van meer nabij,
Elk op zijn beurt en naar de rij.
Komaan : dat is een prachtconcert,
Zooals er nooit gehouden werd
In zalen waar het kunstlicht blinkt
En ieder uit de boeken zingt.
Een boek? Neen, 't haantje heeft er geen.
Hij volgt natuur, natuur alléén.
Die stelde 't dapper heerschap aan
Om iedren dag vooraan te staan.
Voor alle menschen, groot en klein
En andere dieren moet hij zijn
Een wekker. Ied'ren morgenstond
Klinkt daarom steeds zijn roep in 't rond.
Hij kraait opdat gij op zoudt staan
En vangen weer uw dagtaak aan.
Komaan dan, haantjelijef, ga voort!
En roep en kraai maar ongestoord,
En lok maar door uwforsch geluid
De slapers bed en woning uit.

MARIA LAARMAN.

DE GESTOLEN KAFFERKNAAP

EEN ZENDINGSVERHAAL UIT AFRIKA

door P. DE ZEEUW J.Gzn.

„Zeg nu eens: A!”

„A!” roepen de kleine kafferjongens.

„Oe!” gilt de kleine Pombo en hij schrikt er zelf van, want hij hoort dat het fout is. Doch zendeling Moffat is een geduldig man. De kleine Pombo moet eens voor hem komen staan en als hij daar staat met een bedremmeld gezicht, dan teekent de zendeling een A in het zand en Pombo probeert die letter na te zeggen.

De ondeugende Bassa lacht hem achter den rug wel uit, maar daaraan stoort Pombo zich niet. Hij zal zijn best doen, want hij wil graag leeren en knap worden.

De andere jongens lachen niet om den kleinen Pombo. Zij weten best hoe het komt, dat Pombo telkens fouten maakt.

Pombo kan het zelf niet helpen. Er is een groot ongeluk met hem gebeurd. Als hij daaraan denkt rilt hij er nog van.

Nu een jaar geleden was hij met zijn broertje Hemo aan het spelen buiten de kraal. Zij hadden zoo'n plezier in hun spel, dat zij er heel niet op letten, hoe ver zij al van Vaders hut verwijderd waren. Zij speelden, lachten en dansten maar en zagen nergens naar om.

Plotseling verschenen er een aantal gewapende mannen. Het waren soldaten van den geduchten kafferkoning Mosselekatse, die ver in het Noorden woonde.

„Ha!” riepen zij, „die jongens daar zullen goede slaven zijn voor onzen koning!”

En eer Hemo en Pombo nog recht wisten wat er gebeurde, werden zij opgepakt, aan elkander vastgebonden en meegenomen.

Och wat huilden die arme jongens. Nu zouden zij hun